

hindre Misbrug. Det er fra dette Synspunkt, at jeg skal tillade mig at anbefale Landstinget dette Forslag, thi det holder sig indenfor den nu en Gang givne Ramme i vor Presselovgivning og indskrænker sig til at træffe Bestemmelser, som sigte til at afværge saadanne Misbrug, som Loven af 3die Januar 1851 § 3 ikke selv havde tænkt sig skulde forekomme. Dette Forslag bevarer jo Ansvarsreglen i Loven af 1851 § 3 for ethvert andet trykt Skrift end Dagblade og Ugeblade; det bevarer dette System selv ved disse fremdeles i det Væsentlige, naar den Sidste i Rækken, paa hvem Ansvaaret lægges, er en Person, der virkelig staar i Forhold til Publicationen, kun at det ikke gaar ned til eller saa langt ud som til Bogtrykkeren, men standser ved den eller de Personer, som lede Bladets Redaktion. Under den Forudsætning, at den, der virkelig leder Bladets Redaktion, navngives paa Bladet, bevares Reglen i Loven af 3die Januar 1851, at Forfatteren ved ikke at navngive sig til Artiklen frigjør sig for Ansvar. Den virkelige Afvigelse kommer først frem, naar enten Ingen er angiven som Dagbladets eller Ugebladets Redaktør, hvilken nu iøvrigt altid skal angives under Mulkt, eller naar Noget, der ikke virkelig leder Bladets Redaktion, angives som Redaktør paa Bladet, eller endelig, naar en Person, der ikke virkelig er Forfatter til Artiklen, navngives som Forfatteren. Under en af disse 3 Forudsætninger indtræder en anden Regel end den efter Loven af 3die Januar 1851 § 3; da blive baade Forfatteren og Redaktøren ansvarlige, og det forekommer mig klart, at Lovforslaget ved denne Bestemmelse har bevaret Alt, hvad der bør bevares af Loven af 3die Januar 1851; derved har det taget alt tilbørligt Hensyn til Anonymiteten, til de Hensyn, som Loven af 3die Januar 1851 har tillagt saa stor Vægt; det har bevaret Aldgangen dertil, naar kun det Offentlige ikke vilbødes, naar kun den, der anvistes det Offentlige som den, det skal holde sig til, er en Person, der virkelig staar i et nært og afgjørende Forhold til Bladets Publikation. Det er den ene Hovedbestemmelse i Forslaget. Den anden Hovedbestemmelse angaar jo ikke Straffeansvaret, men angaar Spørgsmaalet om Erstatningsansvaret, som kan komme til at paahvile Noget for, hvad der har staaet i Dagbladet eller Ugebladet. Der vilde nemlig den almindelige Lovgivnings Forrifter føre til, at den, der blev dømt og ikke den, der eiede Bladet, kunde komme til at lide under Erstatningsansvaret, komme til at lide de Erstatninger, hvorom der blev Spørgsmaal. Men det er lige saa vist, at der er mange Paralleler i vor Lov-

givning, som tale for den Regel, at naar en Person sættes til at styre et — fra denne Side betragtet — industrielt Foretagende og derved paadrage sig Erstatningsansvar for Trediemand, hæfter ikke alene han personlig, men ogsaa saaledes, som her er udtalt, Bladet selv, dets Indtægter, altsaa Forretningsindtægterne. Det er, saa vidt jeg ser, den anden Hovedbestemmelse, idet jeg i den enkelte Paragraf, som handler om, mod hvem et Forbud om et udenlandst Skrifts Indførsel her i Landet kan nedlægges, kun ser et nødvendigt Supplement, en Udtydning af et Gul, som Loven af 3die Januar 1851 har efterladt. — Hvad Spørgsmaalet om Bøders Betaling angaar, er saa den samme Regel gjort anvendelig som med Hensyn til Erstatning. Dette forudsætter nu ganske vist en Afvigelse fra en Forskrift i Straffelovgivningen, nemlig at der overhovedet ikke prøves paa Eksekution af Bøder, men dette er en Forskrift, som heller ikke tidligere var undtagelsesfri. Det Forsøg, der blev gjort paa at faae denne Tanke udført ved Regelen i 1866, betragter jeg som mislykket, saa at jeg for mit Vedkommende ikke i den Omstændighed kan se nogen væsentlig Anke mod § 7 i dette Forslag. Jeg vil anbefale Forslaget til Prøvelse og Drøftelse med Hensyn til Hovedpunkterne.

J. Pedersen: Det foreliggende Forslag er jo som bekendt for saa Dage siden forfattet med overvældende Flertal i det andet Thing. Dette bekræfter, hvad man jo forøvrigt maatte kunne sige sig selv i Forveien, at Forslaget eller Loven — jeg bruger det samme Udtryk som det ærede Medlem, der først talte, han jagde Loven eller Forslaget — ikke kan gjenneføres i Rigsdagen, i hvert Fald ikke, saa længe det andet Thing har den Sammensætning, det nu har. Den Omstændighed er i og for sig tilstrækkelig for mig til at anbefale at nægte Forslagets videre Fremme. Jeg maa nemlig tilfsaa, at jeg har en gammeldags Opfattelse af provisoriske Love, den nemlig, at en Regjering bør ikke bringe provisoriske Love til Anvendelse, med mindre den ved Udstedelsen af disse Love har grundet Formodning eller Forventning om, at den følgende Rigsdag, for hvilken jo Loven efter Grundlovens § 25 skal forelægges, i det Mindste i det Væsentlige vil billige Lovens Indhold, og jeg tror, at dersom en Regjering afviger derved, dersom den bruger foreløbige Love, om hvilke den ikke har Grund til at nære en saadan Anskuelse, ja, dersom den endogsaa bruger at udgive Forslag eller Love som foreløbige, fordi den udtrykkelig veed, at den